

Però, Carme, tots aquests llibres, no trobes que són massa tristos per a nens?. Toquen massa la melangia.

Si que ho són, però penso que és bo que els nens puguin parlar de temes com la mort. Temes que són bastant tabú o que normalment es defugen. Els nens passen uns anys de la seva vida que els preocupa molt.

Ara, que tots els llibres haguessin de ser així, no... és necessari un ventall de llibres. Jo penso que els llibres han de dir alguna cosa.

Que diverteixi per divertir al nen no li interessa. Penso que ja es poden divertir tots sols; no cal que els diverteixis perquè sí.

Parla Carme amb una vehemència molt quieta, amb una convicció clara. Són unes frases molt pensades, unes idees assimilades de fa temps. Aquesta primera sensació de placidesa deu ser la d'un volcà en letargia.

I sobretot l'aspecte, aquest del llibre que remou els sentiments. Per a mi és el més profund. Que diverteixi un llibre, ja és important, però també et pots divertir amb una cosa que sigui trista o, senzillament, perquè allò et diu alguna cosa.

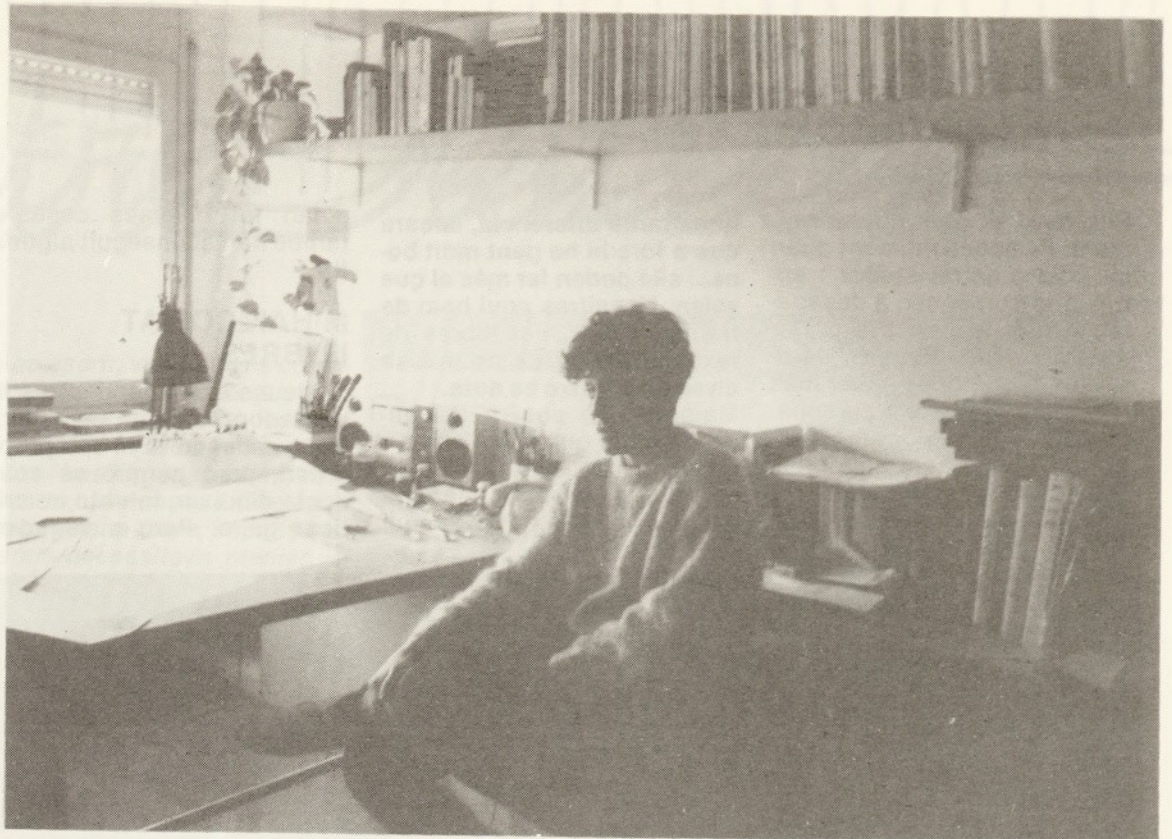
Tot això Carme Solé ho diu refermat per una sèrie de reaccions de "nanos" que han tingut davant els seus llibres. Nens que del conte "La lluna d'en Joan" n'han fet el seu llibre de coixí. Alumnes de l'escola "El Puig" d'Esparraguera, que després de llegir el llibre de les trenes li van escriure un poema brodat en una brusa. Tot embolicat amb paper de seda blau-cel. De la mateixa manera com la nena del conte ambolica les seves trenes.

Nens que un dia descobriren que és ella, aquella persona que ha fet aquell llibre que els agrada tant, i tot seguit li expliquen. Com si ella no el sabés.

És molt maco veure això. Per aquest motiu, no em cansaria de dir que els mestres i els pares donessin tota la importància que té al llibre.

Línies endarrera havíem deixat despenjant algun comentari sobre un llibre, "L'Aniversari", sobre un text de Miquel Martí i Pol.

... quan vaig llegir l'Aniversari en el seu recull de contes de la vila de R em va agradar tant que li vaig demanar si me'l deixava il·lustrar. I, és clar, va estar molt content i a partir d'aquí ens hem conegut molt. "L'Aniversari" és un llibre per a nens grandets. Jo penso que el poden entendre bé a partir de 10 anys, i encara. És un llibre que mereix ser il·lus-

Música clàssica, campanya de treball

trat. Si aquest conte fa conèixer als nens en Miquel Martí i Pol, abans que el coneguim pels seus poemes... és important. I si els remou alguna cosa, i els diu quelcom... i segur, ja que tots els nens busquen el seu barret, busquen la seva personalitat i ser diferents dels altres.

"JO SEMPRE HAVIA PENSAT QUE NO EN SABIA"

Miquel Martí i Pol, Marta Mata, M^a. Eulàlia Campmany, Mercè Canela, Pere Calders... són escriptors dels quals Carme Solé ha il·lustrat contes. Però Carme Solé també té alguns contes escrits per ella, encara que és una faceta que no ha desenvolupat tant. També s'hi va posar més tard. **Jo sempre havia pensat que no en sabia; i de fet no és que en sàpiga gaire. Però un dia parlant amb el Mordillo, aquell dibuixant em deia: -I tu, per què no fas les teves pròpies històries? - I aleshores vaig pensar que ho provaria.**

L'any 81 va escriure el seu primer llibre "El nen del paraigua" conte editat fa uns mesos en català, ja que era un llibre fet per a Anglaterra. L'any següent escrigué "La lluna d'en Joan", un llibre que -com ens diu ells- li va sortir rodat.

Més tard va escriure un conte sobre el seu gos; Llivia... que per cert es va morir ara fa uns quants dies. I és allò, que encara no ho hem paït.

Però ja era gran

Sí, tenia catorze anys. Sí s'ha mort de vella, però era molt maca. Suposo que la gent que té gos ho pot entendre.

Sí, en el conte ja es veia.

En el conte ja es veia, sí, a més a més, la feia sortir a tot arreu. Ha sortit a molts llibres.

Cada cop això d'escriure li agrada més, s'ho proposa més en serio. Quan il·lustra contes d'altres, sempre hi ha coses que no li agraden i que li costen molt.

... m'apasiona molt més que dibuixar, potser perquè no és el que faig jo. És una cosa que no la tens com a professió. És estimulant.

Hi ha dos llibres més escrits per ells, però encara no estan publicats aquí. Un és fet per al Japó i relata la història d'un monstre groc que té mal de cap... **és un conte bastant divertit. I després n'he fet un per a Anglaterra, que és diu "La Pedra". També m'ha agradat força, i n'estic bastent contenta.**

Com es veu es parla d'Anglaterra, Polònia, el Japó. També es podria parlar de França, Itàlia, Suïssa, Bèlgica. Són països on Carme Solé té contes publicats. Contes, alguns dels quals són molt coneguts entre els nens.

Però un cop més és fruit de treball, de constància, de dedicació i fins de tossuderia... deixem que ella ens ho expliqui.

Jo vaig començar a anar fa uns dotze anys a la fira de Bolonya (Itàlia), fira especialitzada en el llibre infantil, i també a la fira de Frankfurt. Aleshores allà vaig començar a mirar què es feia, primer... conèixer il·lustradors per saber quins drets tenien, com treballaven. Després vaig mirar quins editors m'interessaven i vaig intentar ensenyar el que

feia jo i que em donessin feina. Però vaig trigar set anys abans d'aconseguir-ho. Set anys d'allò d'anar, d'anar... fent-te professional.

Jo entenc perfectament que no en donessin feina en aquell moment. Em van agafar quan vaig estar una mica a punt.

UNA SÈRIE PER A TELEVISIÓ

A finals de l'any 81, una data important per a Carme Solé. Una editorial anglesa en veure els seus llibres "Us ós nuvols", li ofereixen fer una sèrie de dibuixos animats per televisió. "Victor and Mary", una sèrie amb petits episodis de cinc minuts. Una sèrie molt senzilla, però intencionada. Una sèrie sense violència i sense aquell moviment galopant que posen normalment en els dibuixos animats. Potser per això mateix no ha tingut un èxit immediat, ja que és un treball lent. Malgrat això, ha estat passada per les televisions d'Itàlia, Bèlgica, Anglaterra, Suïssa, Catalunya (TVE-2), actualment per França i ara ha estat comprada pel Japó.

... va tenint èxit cada vegada més, però no té gaire a fer amb totes aquestes grans sèries. Tampoc no té la difusió del cinema americà o japonès. Aleshores és un problema de mercat.

Encara que és molt més creativa que totes aquestes sèries japoneses que es fan amb computadores... on veus que tots corren igual, que quan riu fan la mateixa cara...

És el mal o la sort que tenim. Les màquines no són capaces de crear... o si no, estarien llestos. » »